

Arrest

nr. 109 022 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 september 2011 het Rijk binnen en diende op 22 september 2011 een asielaanvraag in. Op 29 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 11

maart 2013 opriep, en u heeft mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de *“schending van de materiële motiveringsplicht, Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheid, gelijkheid, rechten van verdediging, enz...)”*

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

2.5. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een aangetekend schrijven van het CGVS waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor.

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij sinds 11 januari 2013 bij vrienden verblijft waardoor hij niet meer de bijstand genoot van een sociaal assistent die de nodige adreswijziging in zijn plaats had kunnen laten betekenen. Daarenboven geeft verzoeker aan dat hij geen Nederlands, Frans noch Engels spreekt en ervan uitging dat de gemeente waar hij op heden verblijft het nodige zou doen om het Commissariaat-generaal op de hoogte te brengen van zijn adreswijziging. Verzoeker vindt het vreemd dat de Dienst Vreemdelingenzaken wél kennis had van zijn nieuwe adres, nu deze de bijlage 13 *quinquies* naar diens huidige adres verstuurd. Verzoeker voert nog aan dat *“deze technische weigering slechts ontstaan [is] uit onwetendheid van verzoeker maar tevens uit de onredelijkheid waarmee het bestuur hem behandeld heeft”*.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 15 juni 1995, R.W. 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verzoekers argument dat hij op het moment dat hij werd opgeroepen reeds verhuisd was en daarom de oproeping niet ontvangen zou hebben duidt aldus niet op overmacht. Integendeel verzoeker erkent dat hij nagelaten heeft zijn verhuis en nieuw adres te melden aan het CGVS in de veronderstelling dat de gemeente waar hij momenteel verblijft dit voor hem zou doen. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping vervat in de brief die aangetekend werd verstuurd op de gekozen woonplaats.

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker er op werd gewezen dat elke wijziging van woonplaats bij een ter post aangetekende zending meegedeeld moet worden aan het CGVS en dat *“elke kennisgeving geldig is geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkenen wordt verstuurd bij een ter post aangetekende zending”* (verklaring betreffende de woonstkeuze van 18 oktober 2011, ondertekend door verzoeker) en ook bij het invullen van de vragenlijst werd verzoeker ingelicht en heeft hij ondertekend kennis te hebben genomen dat *“Elke adreswijziging moet per aangetekende brief meegedeeld worden aan zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Het volstaat niet de adreswijziging mee te delen aan uw gemeente, het OCMW of het onthaalcentrum.”* (zie vragenlijst 22 november 2011). Derhalve was verzoekers verplichting ter zake duidelijk medegedeeld en kan hij zich allerminst beroepen op de mogelijke nalatigheid van derden. Daarenboven stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker geen bijstand meer zou genieten van een sociaal assistent, dat hij geen Nederlands, Frans noch Engels spreekt en dat hij niets afweet van de asielprocedure, geen verschoningsgronden zijn. In geen geval vormen dit gronden van overmacht.

Uit bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker in toepassing van artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet op correcte wijze heeft opgeroepen maar dat verzoeker, zonder geldige reden, geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief die hem op 22 februari 2013 werd verstuurd. Aangezien geen sprake is van overmacht heeft de commissaris-generaal correct besloten tot de toepassing van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet.

4. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een incident op de markt van Janpath op 5 juni 2011: *“Op 05.06.2011 was verzoeker op de markt in Janpath samen met twee kennissen. K.D., lid van de Young Communist League en journalist was ook aanwezig op de markt. De twee kennissen van verzoeker sloegen K.D.. Hij was zeer zwaargewond en de politie kwam ter plaatse. Verzoeker vluchtte naar een vriend, R., die in Jogmani woont. Terwijl hij bij R. verbleef, vernam hij van een andere vriend dat hij gezocht werd voor de aanslag op K.D.. Verzoeker verbleef nog enkele maanden in Jogmani, doch werd er telefonisch bedreigd door leden van de YCL. Hij werd nog steeds gezocht. Hierop besloot hij om Nepal opnieuw te verlaten. Vanuit Nepal werd zijn reis naar Europa gepland door een smokkelaar.”*

4.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van de asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker verklaarde inzake zijn identiteitsdocumenten *“Nooit geen echt paspoort gehad. IK en geboorteakte en schoolattest zijn in Nepal”,* dat hij met *“M., een Indiër, is meegereisd tot België”* en hiervoor *“500 000 Indische roepies”* betaalde (verslag DVZ). Dergelijke loutere, ongestaafde noch toegelichte beweringen kunnen verzoeker bezwaarlijk ontslaan van zijn plicht om zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas, kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid aan, te meer nu hij evenmin reisstukken neerlegt en aldus ook niet wordt aangetoond wanneer verzoeker zijn land verliet en in België toekwam.

4.3. Verzoeker staft evenmin zijn asielrelaas, hij blijft bij loutere beweringen zonder de waarachtigheid van zijn problemen aan te tonen met name het incident, zijn betrokkenheid bij het incident, en de telefonische bedreiging door leden van de YCL. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beperken tot een verhaal zonder dit op een ernstige en consistente wijze te objectiveren en aan te tonen dat de feiten meer zijn dan blote beweringen. Ten slotte, indien verzoeker zijn reis naar Europa kon opzetten dan kon minstens verwacht worden dat hij de kennis en middelen had om eerst bescherming te zoeken in eigen land en een advocaat of mensenrechtenorganisatie aan te spreken. In het verzoekschrift wordt het asielrelaas niet nader toegelicht, noch geeft verzoeker een aannemelijke verklaring voor het niet neerleggen van bewijsstukken. Verzoekers asielrelaas blijft aldus een aaneenschakeling van loutere ongestaafde beweringen.

4.4. Verzoekers uitweidingen over de situatie in Nepal en de aan het verzoekschrift toegevoegde internetartikels en mensenrechtenrapporten volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Daar waar verzoeker nog verwijst naar de corruptie bij de politie, wijst de Raad er op dat uit niets uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker enige poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de nationale autoriteiten.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Verzoeker voert de schending aan van “*artikel 3 EVRM*”, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, doch voert in dit verband geen concrete elementen aan. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming aldus op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en herhaalt dat hij omwille van corruptie en de situatie in de gevangenissen niet terug kan. Hij haalt aldus geen andere motieven aan en maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK